

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुन्याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका प्रमुख शहरहरूमा
पठाउनु परेमा हामीलाई सम्भन्नुहोस्

सुपर काउन्टेटिक
कुरियर्स सर्भिस

टाफिक चोक हिंगालचन
बैंकको साइड (सुर्ख लाईफ इन्सोरेन्स भएको
गवन) फोन :- ०७१५४२५७१

वर्ष ३७ | अंक १५२ | बुटवल | २०८२ जेठ १५, गते बिहीबार

नेपाल संवत् ११४५ | Thursday May.29, 2025

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

संविधान दिवसको आममाफीको दूषरिणाम :

जेलबाट छुटेको एकवर्षमै पूर्व पत्नी र दुई बालिकाको निर्मम हत्या

राष्ट्रपतिबाट कैद मिनाहा भएका सुजनमाथि कर्तव्य ज्यान, चोरी र भागी-भगाइएको गरी तीन मुद्दा थिए ।
उनी एकपछि अर्को कारागार ट्रान्सफर भइरहेका थिए ।

टिआर शर्मा
बुटवल

पाल्पाको तानसेन नगरपालिका ७ (साविक वडा नं. ११) बाघखोर (प्रवास) पुर्खौली घर भएका सुजन कोइरालाले आफ्नै दाजुको हत्या गरेको अभियोगमा कारागारमा कैद भुक्तान गरिरहेका थिए । सुजनले २०६९ साल पुस २३ गते राति आफ्नै सहोदर माइला दाजु २५ वर्षीय सुदिप कोइरालाको धारिलो हतियारले हत्या गरेका थिए । सोही अपराधमा उनी जेलमा थिए, तर उनलाई असल आचरण भएको भन्दै २०८१ सालको संविधान दिवसको अवसर पारेर राष्ट्रपति कार्यालयले आममाफी दियो । उनी पूरा कैद भुक्तान नगरी जेलमुक्त भए । उनी सुजनले जेलमुक्त भएको एक वर्ष नबित्दै बुधबार राति डिभोर्स पत्नी ३४ वर्षीया दीपा बस्न्याल र अबोध बालिकाहरु ७ वर्षकी स्नेहा तथा ४ वर्षकी हिमानीलाई आफ्नै घर बोलाएर रातिमा नृशंस तरिकाले एउटै बेडमा हत्या गरे ।

प्रेम विवाह भएको चार महिनामै सुजनले आफ्नै सहोदर दाइ सुधीरको हत्यागरी जेल चलान भएपछि दीपाले सुजनसँग सम्बन्धविच्छेद गरेकी थिइन् । त्यसपछि दीपाले कावासोतीका शंकर ढकालसँग दोस्रो विवाह गरेकी थिइन् । शंकर अहिले यूएईमा रोजगाररत छन् । दीपासँगै हत्या गरिएका दुई छोरी ढकालतर्फका हुन् ।

दीपा पाल्पाको तानसेनमा स्वास्थ्यकर्मी थिइन् । दीपा आफ्ना दुई छोरीसहित बुटवलमा आफन्तको विवाहमा आएको थाहा पाएर सुजनले आफ्नो घरमा बोलाएका थिए ।

जेलमुक्त भएलगत्तै सुजनले दीपासँग पुनः फोन सम्पर्क गर्ने गरेको खुलेको छ । सुजनले दीपाका आफन्तलाई मारिदिनेसम्मको धम्की दिँदै आफूकहाँ आउन दबाब दिने गरेको स्थानीयहरू बताउँछन् ।

सुजन बुटवल उप-महानगरपालिका-११ होराइजन स्कूल नजिकै भिलिजुली पथस्थित टिनको छानोसहितको एकतले घरमा बस्दै आएका थिए । 'सुजन निवास' लेखेको उक्त घरमा उनले जेलमा बनाएका हस्तकलाका सामग्रीले भरिएको छ ।

जेल सरको सजै गरेका थिए सुजन

आफ्नै दाजुको हत्या गरेको अभियोगमा २०६९ पुस २७ गते पाल्पा कारागारमा पुगेमा सुजन २०७१ असार २७ गते सिन्धुपाल्चोक कारागार सस्वा भएका थिए । २०७२ को भूकम्पका बेला उनी जेलबाट भागेर पाल्पामै फर्केर लुकेर बसेको अवस्थामा प्रहरीले पक्राउ गरी पुनः पाल्पा कारागारमा राखेको थियो । २०७३ फागुन १८ गते सुजनलाई भिमफेदी

कारागार मकवानपुर सस्वा गरिएको थियो । भिमफेदी कारागारबाट पुनः २०७४ भदौ १६ गते सुजनलाई लमजुङ कारागार सस्वा गरिएको थियो । भिमफेदी कारागारका प्रमुख जीवन निरौलाला अनुसर सुजनमाथि कर्तव्य ज्यान, चोरी र भागी भगाएको गरी तीन थरि मुद्दा थिए । 'सुजन पटक-पटक जेल ट्रान्सफर भएको देखिन्छ, कारागारमा भैँभगडा गर्ने, अरु कैदीलाई असर गर्ने गतिविधि गर्नेलाई अन्यत्र ट्रान्सफर गर्ने प्रचलन हुन्छ ।' उनले भने । कारागारमा असल आचरण देखिएमा विभाग, गृह मन्त्रालय हुँदै मन्त्रिपरिषद्ले निर्णय गरेर राष्ट्रपति कार्यालयमा पठाएपछि संविधान

दिवस, गणतन्त्र दिवस र प्रजातन्त्र दिवस गरी तीनमध्ये कुनै एउटा दिवसमा कैद मिनाहा भई रिहा गरिन्छ ।

तर नेपालगञ्जका गुण्डा नाइके रिगलको रिहाई विवादित बनेपछि गत वर्षदेखि यसरी कैद मिनाहा दिन रोकिएको छ ।

बुटवल ११ का एक स्थानीयको दाबीअनुसार सुजन नेकपा एमाले निकट हुन् । यद्यपि यसको स्वतन्त्र पुष्टी हुन बाँकी छ ।

'डिभोर्स गरेर अर्कैसँग विहेसमेत गरिसकेकी दीपा सुजनसँग कसरी नजिकिइन् र उनको घर गइन् भन्ने खुलेको छैन,' रुपन्देही प्रहरी प्रवक्ता

डीएसपी सुरज कार्कीले भने-'घटनाको विस्तृत अनुसन्धानपछि सबै कुरा खुल्ने छ, सुजनले दीपालाई कसरी आफ्नो घरमा बोलाए भन्नेबारे अनुसन्धान भैरहेको छ ।'

सुजनको घर नजिकैकी पदमा रानाका अनुसार तीनजनाको हत्यापछि बिहान उनीसँग कुराकानी गरेका र सोध्दा सबै ठीक छ भनेको बताइन् । केही समय पहिलादेखि नै सुजनको घरमा एक जना महिला मास्क र क्याप लगाएर आउने गरेको, तर आफूले नचिनेको उनले खुलाइन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

गृहमन्त्रीको राजीनामा मागले संसद लगातार अवरुद्ध

बुटवल । गृहमन्त्रीको राजीनामा माग्दै विपक्षी दलहरूले अवरोध गरेपछि संसद बैठक लगातार दोस्रो दिन कार्यसूचीमा प्रवेश नगरी स्थगित भएको छ । अब जेठ १५ गते दिउँसो साढे १ बजे बैठक बस्नेछ ।

बुधबार बिहान ११ बजेका लागि डाकिएको बैठक १ बजे मात्रै सुरु भएको थियो । चार मिनेटमात्रै बसेको बैठकमा विपक्षी दलहरूले भिजिट भिसा प्रकरणमा गृहमन्त्री रमेश लेखकको राजीनामा मागेर उठेर विरोध जनाएपछि सभामुख देवराज घिमिरेले ३० मिनेटको लागि स्थगित गरेका थिए ।

बैठक स्थगितको सूचना सुनाएर प्रमुख सचेतकहरूसँग छलफल गरेका थिए । तर बैठक सञ्चालनबारे दलहरूबिच सहमति जुट्न नसकेपछि सभामुखले दिउँसो साढे ३ बजे बैठक बस्ने सूचना गरेका थिए ।

संसद बैठक स्थगितपछि बसेको बैठकमा विपक्षीहरूले गृहमन्त्रीको राजीनामा नै बटम लाइन भएको दोहोयाइरहेपछि बैठक बिहीबार दिउँसो १ बजेसम्मका लागि स्थगित भएको हो ।

भिजिट भिसा प्रकरणमा संलग्न छैन : गृहमन्त्री

बुटवल । भिजिट भिसा प्रकरणमा मुछिएका गृहमन्त्री रमेश लेखकले आफ्नो त्यसमा कुनै पनि संलग्नता नभएको बताएका छन् । बुधबार पत्रकार सम्मेलनमार्फत जवाफ दिँदै उनले आफूमाथि लागेका आरोपको प्रतिवाद गरेका हुन् । 'त्रिभुवन अध्यागमनका सह-सचिव तीर्थराज भट्टराईलाई अख्तियारले नियन्त्रणमा लिएर उनीसँग रहेका कागजात र मोबाइल डिभाइसहरू चेकजाँच गरिरहेको सञ्चारमाध्यमबाट जानकारी पाएँ,' लेखकले भने-'अख्तियारले अनुसन्धान थालेको यस विषयलाई लिएर मन्त्रीको संलग्नता छ भन्ने गरी विचारहरू अभिव्यक्त भएका छन् ।'

उनले थपे-'यो जसरी संलग्नता देखाएर समाचारहरू धारणा सार्वजनिक भएका छन् । यो बैठक कुरा हो र मेरो संलग्नता छैन भन्न चाहन्छु । निवेदन गर्छु यो राजनीतिक पूर्वाग्रहले प्रेरित छ ।'

उनले यसबारे आफूले संसदमै धारणा राख्न चाहेको भए पनि विपक्षी दलहरूको अवरोधका कारण त्यो पूरा हुन नसकेको बताए ।

» बाँकी ३ पेजमा

आज संघीय सरकारको बजेट आउने दिन

बुटवल । संघीय सरकारको बजेट आज जेठ १५ गते आउने परम्परा छ । तर संसदमा विपक्षी दलहरूको अवरोध पनि कायमै छ ।

संवैधानिक व्यवस्थामा बाँधिएका कारण पनि सरकार आज जेठ १५ गते राष्ट्रियसभा र प्रतिनिधिसभाको संयुक्त बैठकमा जसरी पनि बजेट ल्याइछाड्ने तयारीमा सरकार जुटेको छ ।

नेपालको संविधानअनुसार जेठ १५ गते अर्थमन्त्रीले संघीय संसदका दुवै सदनको संयुक्त बैठकमा बजेट पेस गर्ने व्यवस्था छ । यस्तोमा सरकारले चाहेर पनि मिति परिवर्तन गर्न सक्दैन ।

मंगलबार अर्थमन्त्री विष्णुप्रसाद पौडेलले संसदमा 'आर्थिक सर्वेक्षण' पेस गर्ने कार्यतालिका रहे पनि विपक्षीको अवरोधले गर्दा पाएनन् । संसदमा पेस गर्नेपनि भएका कारण मंगलबार आर्थिक सर्वेक्षण नै सार्वजनिक हुन सकेन ।

अर्थ मन्त्रालयका सह-सचिव श्यामप्रसाद भण्डारीले आर्थिक सर्वेक्षण संसदमै पेस गर्नुपर्ने व्यवस्था रहेको र पेस भएपछि मात्रै सार्वजनिक हुने बताए ।

'आर्थिक सर्वेक्षण संसदमा पेस भएपछि मात्रै सार्वजनिक हुन्छ ।'-भण्डारीले भने ।

विपक्षी दलहरू नेकपा माओवादी केन्द्र, राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी र राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीका सांसदहरूले प्रतिनिधिसभाको बैठक अवरुद्ध पारेपछि मंगलबार कार्यतालिकाअनुसार संसद बैठक नै चल्न पाएन ।

भिजिट भिसा प्रकरणमा गृहमन्त्री रमेश लेखकको राजीनामा माग्दै विपक्षी दलका सांसदहरूले लगातार संसद बैठक चल्न दिएका छैनन् ।

पूर्वअर्थमन्त्री समेत रहेका नेकपा माओवादी केन्द्रका सांसद वर्षमान पुनले गृहमन्त्रीले राजीनामा नदिएसम्म संसद चल्न नदिने बताए ।

» बाँकी ३ पेजमा

पर्यटन डिभिजन कार्यालय, रुपन्देहीको हार्दिक अनुरोध

- तपाईंको सुरक्षा, हाम्रो प्राथमिकता ।
- सही जानकारीसहित यात्रा गरौं ।
- पर्यटनको विकास, समृद्धिको आधार' भन्ने भनाइलाई आत्मसात् गरौं ।
- भ्रमण अघि सूचना संकलन गरी सुरक्षित यात्रा गरौं ।
- पर्यटन सम्बन्धी जानकारीको सही उपयोग गरौं ।
- ध्वनि प्रदूषण र अव्यवस्थित गतिविधिबाट पर्यटन स्थललाई जोगाऔं ।
- स्थानीय उत्पादन तथा सेवाहरूलाई प्राथमिकता दिऔं ।
- पर्यटन स्थलहरूमा फोहोर नफालौं ।
- प्रकृति र संस्कृति जोगाऔं ।
- प्राकृतिक सम्पदाको दोहन होइन, संरक्षण गरौं ।
- स्थानीय संस्कृति र परम्पराको संरक्षण गरौं ।
- सबै पर्यटकलाई सद्भावपूर्वक स्वागत गरौं ।

पर्यटन डिभिजन कार्यालय, रुपन्देही

सम्पादकीय

रैतीबाट नागरिक बनेको दिन

आज गणतन्त्र दिवस । वंश परम्पराको शासन अन्त्य भई नागरिक सर्वेसर्वा भएको दिन । जनता रैतीबाट सार्वभौम नागरिक बनेको दिन । सात दशक लामो अथक संघर्षबाट प्राप्त उपलब्धिको खुशीयालीमा उत्सव मनाउने दिन । मुलुकमा २०६५ साल जेठ १५ गते गणतन्त्र स्थापना भएयता धेरै परिवर्तन भएको छ । गणतान्त्रिक व्यवस्थालाई संस्थागत गर्न संविधान बन्यो । नेपालको संविधान २०७२ ले नै संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्रलाई विधिवत रूपमा संस्थागत गर्‍यो । गणतन्त्र भनेको संसारको उन्नत शासन प्रणाली हो, जहाँ नागरिकले चुनेका प्रतिनिधिले शासन गर्छन् ।

२ सय ४० वर्षदेखि वंश परम्परामा आधारित शाहहरूले गर्दै आएको शासनको विधिवत अन्त्यभएपछि मुलुकको मुहार देखिने संविधान बनेको छ । संविधानमा मुलुकको विविधता प्रतिविम्बित भएको छ । गणतन्त्र, समावेशीता, धर्म निरपेक्षता र संघीयता यी चार उपलब्धिका बारेमा संविधानले बोलेको छ । संविधानका यी चार उपलब्धिमध्ये कुनै एकलाई चलाउन खोज्दा अहिले प्राप्त सबै उपलब्धि सबै गुम्ने जोखिम छ । तसर्थ प्राप्त उपलब्धिको रक्षा र परिष्कृत गर्दै अघि बढ्न आवश्यक छ । संविधान साध्य होइन, साधन हो । साधनको सही परिचालन गरेर नागरिकका आकांक्षा पूरा गर्ने जिम्मेवारी शासन सञ्चालन गर्ने जिम्मा पाएका राजनैतिक दलको हो । राजनैतिक दल नागरिक आवाज बोल्ने पात्रहरूको संस्था भएकाले उपलब्धिको रक्षा र ती उपलब्धिलाई नागरिकको जीवनशैली बनाउन सधैं जिम्मेवार हुनुपर्छ । संविधानमा नागरिकका अधिकार लिपिबद्ध भए, संविधानमा लिपिबद्ध भए भन्दैमा ती आफैँ कार्यान्वयन हुने होइनन् । संविधानको सही कार्यान्वयनले नै नागरिकले प्राप्त अधिकार उपभोग गर्न पाउने हुन् । संविधानअनुसार कानुनी प्रबन्धको अभावमा संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्र पर्याप्त ढंगले संस्थागत भएको छैन । आवश्यक कानुनी प्रबन्ध गरी व्यवस्थालाई संस्थागत गर्न सक्दा नै नागरिकले अपनत्व गर्न सक्छन् । नागरिक आकांक्षा पूर्ति हुनसक्छ ।

अहिले देखिएको व्यवस्था विरोधी गतिविधिलाई निस्तेज गर्ने उपाय भनेकै व्यवस्थालाई नागरिकले अपनत्वदिने खालको बनाउन सक्नु हो । नागरिकले व्यवस्थाप्रति अपनत्व गरूञ्जेल जो सुकैले व्यवस्था विरोधी हर्कत गरे पनि उनीहरू असफल हुन्छन् । नागरिकका आकांक्षा पूरा गर्नका लागि आवश्यक स्रोतको प्रबन्ध राज्यको प्राथमिकतामा पर्नुपर्छ । स्रोतको अभावमा संविधान नै कार्यान्वयन हुन नसक्ने जोखिम निम्तिने भएकोले राज्यको सामर्थ्य बढाउनुपर्छ । मुलुकमा सुशासन संकुचित हुँदै जानु लोकतान्त्रिक प्रणालीलाई अस्वस्थ हुन बल पुग्छ । तसर्थ स्वस्थ लोकतान्त्रिक प्रणाली निर्माणका लागि सुशासन कायम गर्ने, वैदेशिक नीतिमा स्थिरता र सार्वजनिक अंग तथा सामुदायिक संगठनमा तीब्र दलीयकरणलाई निरुत्साहित गर्न सक्दा लोकतान्त्रिक प्रणाली सबल बन्छ । सबल लोकतान्त्रिक प्रणालीबाट नै नागरिकका आशा र आकांक्षा पूर्ति हुन्छ । र, उनीहरू कसैको लहैलहै र उक्साहटमा पर्ने जोखिम कम हुन्छ । लामो संघर्षबाट प्राप्त उपलब्धिको रक्षा गर्न राजनैतिक दल र नागरिक सक्षम छन्, त्यो नै सबल लोकतन्त्रको उज्यालो भविष्यको मार्गचित्र हो ।

नेप्से परिसूचकमा दोहोरो अङ्कको सुधार

काठमाडौँ । नेपाल स्टक एक्सचेञ्ज (नेप्से) परिसूचकमा बुधबार दोहोरो अङ्कको सुधार देखिएको छ । नेप्से परिसूचक १७ दशमलव ४४ अङ्कले बढेर दुई हजार ६९३ दशमलव ०६ को चिन्दुमा कायम भएको हो ।

३२३ कम्पनीको दुई करोड सात लाख ५९ हजार पाँच सय ४७ किता शेयर ७७ हजार ३१६ पटक खरिदबिक्री हुँदा ६ आठ अर्ब ५८ करोड ६० लाख चार हजार बराबरको कारोवार भएको छ । कारोबारमा जीवन बिमा समूह शून्य दशमलव २४, लघुवित्त शून्य दशमलव २६, निर्जीवन बिमा शून्य दशमलव २६ र अन्य समूह शून्य दशमलव ०६ प्रतिशतले घटेको छ । अरु सबै समूहको उपसूचक

बढेको छ । बैंकिङ एक दशमलव ८८, विकास बैंक एक दशमलव २९, वित्त शून्य दशमलव १८, होटल तथा पर्यटन शून्य दशमलव ८१ र जलविद्युत् समूह शून्य दशमलव ८९ प्रतिशतले बढेको छ । त्यस्तै लगानी शून्य दशमलव ०३, उत्पादन तथा प्रशोधन शून्य दशमलव ६५, म्युचुअल फन्ड शून्य दशमलव ११ र व्यापार समूह शून्य दशमलव ०३ प्रतिशतले बढेको छ ।

कारोबारमा ओम मेगाश्री फर्मास्युटिकल्स लिमिटेड र प्युअर इनर्जी लिमिटेडको शेयर मूल्यमा सकारात्मक सर्किट लागेको छ । सबैभन्दा धेरै घट्नेमा भने बाहारी हाइड्रोपावर पब्लिक लिमिटेडको शेयर मूल्य पाँच दशमलव २६ प्रतिशतले घटेको छ ।

कपेन्द्र जिसी

कुरा साँचो हो, गणतन्त्र पूर्व राजालाई देवता वा भगवान् सरह मान्न सिकाइन्थ्यो । विष्णुका अवतार भनेर साना-साना नानीबाबुलाई प्राथमिक कक्षादेखि नै सिकाइन्थ्यो । कलिला नानीबाबुको मस्तिष्कमा यस खालको छाप लाग्नका लागि अनेक गीत कविता भाटकविहार सिर्जना गर्दथे ।

नेपालीका भाष्य विधाता तिम्रै जयजय होस् ! जस्ता गीत घोकाइन्थ्यो ।

श्रीमान् गम्भीर नेपाली प्रचण्ड प्रतापी भूपति श्री ५ सरकार महाराजाधिराजको सदा रहोस् उन्नीत, राख्नु चिरायु देशले प्रजाफैलियोस् पुकारौ जय प्रेमले, हामी नेपाली साराले ।

यही नै थियो राष्ट्रिय गान । यो गानमा के छ त ? यसो छलफल गरौं, जनता र राष्ट्रको होइन राजाको उन्नति प्राति होस्, जनता फैलियोस् होइन, प्रजा फैलियोस् । अनि चिरायु, दीर्घजीवन स्वास्थ्य समृद्धि जनताको होइन, राजाको होस्, भनेर भनिएको छ । यो राजा शाहीकालीन राष्ट्रिय गान थियो । यसमा देशभक्तिको कुरा छैन, यसमा राजभक्तिको कुरा छ । ब्याक्तिभक्तिको कुरा छ । दलाली संस्कृति निर्माणमा जोड दिइएको छ ।

पारिवारिक एकतन्त्रीय राणा शासनको अन्त्यपछि २००७ सालमा प्रजातन्त्र आयो भने पनि त्यतिखेर दलका प्रतिनिधिलाई प्रधानमन्त्री बनाइएन । यही पुरानै राणा प्रधानमन्त्री मोहन शमशेरलाई प्रधानमन्त्री पदमा दोहोर्‍याइयो । अनि मन्त्री बन्न बनाउनका लागि पनि दलको सच्चा प्रतिनिधि भन्दा पनि कुनै न कुनै रूपमा राजाका दलाली हुनै पर्दथ्यो । जस्तो कि तुल्सी गिरी, नवराज सुवेदी आदि इत्यादि । २०१५ सालमा दुष्ट राजा महेन्द्रले संविधान जारी गरे । त्यसपछि भएको निर्वाचनमा नेपाली कांग्रेसले दुई बहुमत ल्याए पनि त्यसलाई राजा महेन्द्रले डेरै ओंखाले पनि हेर्न चाहिनन् । त्यसैले २०१७ सालमा त्यो संसदीय व्यवस्थालाई प्रतिबन्ध लगाउँदै मन्त्रिमण्डल विघटन गरेर मात्र पुगेन । उनले त प्रधानमन्त्रीलगायत सबै दलका नेताहरू जो दलीय व्यवस्थाप्रति प्रतिबद्ध थिए, उनीहरूलाई अराष्ट्रिय तत्व भन्दै जेलसजाय समेत दिए । कैयौं नेताहरू ज्यानको सुरक्षाका लागि निर्वासित भए ।

यस्तो अवस्थामा बाहिरी दुनियाँलाई देखाउनुलाई राजाले निर्दल नामको पञ्चायती प्रजातन्त्र लागू गरेका थिए । त्यो पञ्चायत प्रणालीमा गाउँदेखि केन्द्रसम्म निर्वाचन त हुने गर्दथ्यो । तर अधिकार केही पनि थिएन । राष्ट्रिय पञ्चायतलाई तत्कालीन अवस्थामा संसदको रूपमा लिने गरिन्थ्यो । तर उम्मेदवार कसलाई दिने कसलाई नदिने यो सधैं नारायणहिटी दरबारको तर्जविजमा हुने गर्दथ्यो । २०२४ सालपछि उम्मेदवार छनौट गर्ने जिम्मा राजाले गाउँ फर्क राष्ट्रिय अभियानलाई दिए । त्यसरी नै तलदेखि माथिसम्म उम्मेदवार बन्न बनाउन राजाले त्यस्तै प्रक्रिया अविलम्बन गरे । गाउँ फर्क राष्ट्रिय अभियानको कडा विरोध भएको हुँदा गाउँ फर्क राष्ट्रिय अभियानलाई राजा महेन्द्रपछि राजा भएका वीरेन्द्रले विघटन त गरे । तर त्यो भन्दा भन्न कडा पञ्चायत नीति तथा जाँचबुझ केन्द्रको गठन गरे ।

यसरी उसरी जसरी तसरी निर्दलीय पञ्चायती प्रजातन्त्रको नाममा बालिक मताधिकारमाथि कडा निगरानी गर्नु, वाक तथा प्रकाशन स्वतन्त्रतामाथि कडाइ गर्नु हरेक निर्वाचनमा पञ्चायत विरोधी कुनै पनि व्यक्ति गाउँ, नगर, जिल्ला पञ्चायत र राष्ट्रिय पञ्चायत र वर्गीय संगठनहरूमा उनीहरूको पहुँच नरहोस् भनेर पनि जानुसले कडाई गर्दै जान थाल्यो ।

गाउँदेखि केन्द्रसम्म जो निर्वाचित हुन्थे तिनीहरूलाई सिडियो र अञ्चलाधीशले विशेष जिम्मेवारी दिएका हुन्थे । त्यो जिम्मेवारी भनेको के हुन्थ्यो त भने आफ्नो

१८औं गणतन्त्र दिवस:

उपलब्धिको रक्षा गरौं

गाउँ क्षेत्रमा कोको कांग्रेस छन् र कोको कम्युनिष्ट छन्, तिनीहरूको अविलम्ब रिपोर्ट बुझाउनुपर्ने । ती पञ्चहरू विचारा जनताको भोटबाट निर्वाचित भए पनि जनताप्रति उत्तरदायी र जवाफदेही हुन पाउँदथे । उनीहरू त राजा, पञ्चायत, सिडियो र अञ्चलाधीशप्रति जवाफदेही हुनुपर्दथ्यो । गाउँमा विकासको नाममा बजेट पठाईंदैनथ्यो । कुनै गाउँ पञ्चायतमा वा नगर पञ्चायतमा ५/७ हजार रूपैयाँ पठाइयो भने पनि त्यो बजेट अञ्चलाधीश, सिडियो, मन्त्री आउँदाखेरै स्वागत गेट बनाउन र भोज भतेरका लागि पठाइएको हुन्थ्यो ।

स्वागत गेट बनाउने भने पनि तोकिएको रकम उठाएर जम्मा गर्न स्थानीय पञ्चायतहरू बाध्य थिए ।

जहाँनिर्याँ राणा शासनको अन्त्य २००७ सालमा भए पनि उच्च ओहोदामा राजाले उनैलाई राखे । यसको ज्वलन्त प्रमाण २००७ सालपछि पनि राणा प्रधानमन्त्री मोहन शमशेर नै प्रधानमन्त्री हुनुले प्रमाणित गर्दछ ।

दलका नेताहरूलाई धुर्त राजा त्रिभुवनले मुसाको बच्चा बिरालाले खेलाए भैं विधानसभाको चुनाव गराउने भनेर घोषणा गरे पनि विधानसभाको चुनाव गराएनन् । त्रिभुवनपछि राजा भएका दुष्ट राजा महेन्द्रले २०१५ सालमा नेपाल अधिराज्यको संविधान जारी गरेर २०१५ साल आम निर्वाचन गराए । आम निर्वाचनमा नेपाली कांग्रेसले दुई तिहाई सिट र नेकपाले पाँच सिट प्राप्त गरे पनि दुई तिहाईको कांग्रेसको सरकारलाई अनेक आरोप लगाउँदै २०१७ साल पौष १ गते विघटन गरिदिए र दलहरूमाथि प्रतिबन्ध लगाए । अनि कथित निर्दलीय पञ्चायत मार्फत् निरंकुश शासन ३० वर्षसम्म चलाए । जन अधिकार माग्न खोज्ने मान्छेहरूको हत्या गराए, जेलनेल सेलमा सडाएर स्वेच्छाचारी शासन चलाए । ओखलढुंगामा सपुतहरूलाई घिरम्ला र चिचिण्डाभैं भण्ड्याइएर सुखानीको जंगलमा मृग र खरायोभैं मारिए । धनकुटाको छिन्ताडमा रातको खोलो बग्यो ।

बुटवलमा युवा विद्यार्थी चोकबहादुर गुरुङको हत्या गरियो भने कैयौं मानिसहरूलाई सपता पारियो । कथित उदार राजा वीरेन्द्रका चर्चितका हुन् ।

निम्ता सुनिता कण्डा कण्डामा दरबारभित्रकै राजकुमारहरूको सिधा हात रह्यो ।

सुस्ता महेशपुर महाकालीको र महाकाली नदीको बायाँपट्टिको शारदा व्यारेजको व्यारेज निर्माण गर्न राजा र राजतन्त्रले जमिन छोडेको कुरा दिउँसो घामभैं छर्लङ्ग छ । त्यसरी नै लिम्पिपाधुरा, लिपुलेक र कालापानी सबै त्यसै त्यसै छोडिदिने काम पनि राजतन्त्रले नै गरेको हो । चित्त आयो चिल आयो भन्ने सबैले आकाशतिर हेरेको बेला कुखुराको चल्ला टाटोर भाम्न धुर्त स्याल खोपस भएफैं कथित राजा एण्ड कम्पनी आफूले बदमासी गर्ने, राष्ट्रघात गर्ने, तर दोष जति दलहरू र नेताहरूमा थोपर्नमा राजतन्त्र नै खोपस रहेछ । इतिहासलाई राम्रो गरी पढ्न नेपाली जनतालाई अनुरोध गरिन्छ ।

नेपालमा २०६५ साल जेठ १५ गते विधिवत रूपमा राजतन्त्रको अन्त्य र गणतन्त्रको कार्यान्वयन सुरु भयो ।

गणतन्त्र कार्यान्वयन सुरु भएपछि राजतन्त्रकालमा तर खाइ पल्केका ढाँडे विराला शासकहरू विभिन्न दल खोलेर निर्वाचनमा सहभागी भए । तर जनताले नपत्याएर भनेजस्तो सीट सट्थ्या हासिल गर्न नसकेपछि पुरानो सडगेलेको वनवासी राजतन्त्रलाई उकाउन थालेको देखिन्छ । बुद्धिविहीन ज्ञानेन्द्रलाई पनि दिन आउँछ कि भनेर चेत १५ गते आफ्ना प्रश्न उब्जन्छ, के प्रविधिको उपयोगमा सन्तुलन राख्न हामी सक्षम छौं त ? ७२ वर्षे मेरी आमा पहिले मोबाइल चलाउने कुरामा डराउनु हुन्थ्यो । हरियो बटनले उठाउने र रातो बटनले काटिने बुझ्न पनि समय लाग्थ्यो । तर आज उहाँ फेसबुक, म्यासेन्जर, युट्युब, टिकटकजस्ता एयरहरू आत्मविश्वासपूर्वक चलाउनुहुन्छ । कोही आफन्त भेट्दा भन्नुहुन्छ, ‘बाबु, फेसबुकमा आइडी के छ ? मलाई एड गर न ।’

यसैले लाग्छ, समयसँगै पुस्ता परिवर्तन मात्रै होइन, सोच र अभ्यास पनि डिजिटल हुँदै छ ।

मेरो पाँच वर्षे छोराले भ्त्तग बनाउँछु भनेर मोबाइल ठड्याउँछ । ‘आज हामी के खान्छौं, स्कुल गइयो, खेल्न गइयो’ सबै कुरा उसले मोबाइलमा कैद गर्छ । ऊ सिर्जनात्मक छ तर कहिलेकाहीँ लाग्छ, के ऊ यति सानो उमेरमै भर्चुअल संसारमा अल्छिँदै त छैन ? मोबाइल उसले रमाइलो गर्न प्रयोग गर्छ तर अब त्यो रमाइलो उसकै संसार नबोस् भन्ने चासो अभिभावकको रूपमा लाग्छ ।

हामी अभिभावकहरू पनि बच्चालाई भनेका हुन्छौं- ‘मोबाइल धेरै नचलाऊ, बाहिर निस्क, साथीभाइसँग खेल, मोबाइलले खतम बनायो ।’ तर आफैँलाई हेरेका छौं त ? हामी मोबाइल नेहेरी खाना खान सक्छौं ? मोबाइल नलिई द्वाइलेट जान सक्छौं ? विछट्टु गफ गर्छौं । अचेलका बच्चा बिग्रिए भन्ने तर त्यो बिग्रन दिने लत बसाउने काम कसको हो ?

हाम्रो दोहोरो चरित्रले बच्चामा असर पार्दौं रहेछ । आज बालबालिका मात्र होइन, वृद्ध, युवा, सबै उमेर समूह मोबाइलको मोहमा परेका छन् । सामाजिक भेटघाटको स्थान

केही सुडमुण्ड, नन्दी भूत्रीहरूलाई कथित जनआन्दोलनको नाममा वितण्डता मच्चाउन काठमाडौँ तीनकुनेतिर पठाए । दुई जना मान्छे त मारिछाडे । ज्ञानेन्द्रको क्षमता यही थियो, त्यही देखाइ छाडे । आफ्नो सत्ता स्वार्थका लागि जो कोही मार्नु राजाशाही परिवारको शैली नै हो । सेती नदीमा कुमारी नमिता सुनितालाई बलात्कार गरेर कसले हत्या गर्‍यो ? स्वतन्त्र भिडिया थिएनन्, लेख्न बोल्न सबैको मुखमा कुलुप ठोकिएका हुन्थे र हातमा त्यसै त्यसै हत्कडी लगाइएको हुन्थ्यो । तर पनि यो कुरा एकान दुई कान मैदान हुँदै नमिता सुनिता हत्याकाण्ड दरबारले गरेको हो र सेती नदीमा उनीहरूको लास फर्‍याकिएको हो भन्ने कुरा नसुन्ने को पो थियो ?

दरबारभित्रका मान्छेहरू राजा रानी राजकुमार राजकुमारीहरूले गल्ली गर्दैनन्, उनीहरू त विष्णु भगवानका औतार औतानी हुन् भन्ने थियो । त्यसैले मनपर्ने थियो । महामनपर्ने थियो । उनीहरूका लागि यही न्याय थियो, यहाँ निसाफ थियो, दरबारका लागि यही नै लोकतन्त्र थियो, यही नै विकास थियो, यही नै निकास थियो । यही नै शान्ति थियो ।

निचोड:

गणतन्त्र जनताको चलनचल्ती हो, जनताको व्यवस्था हो । गणतन्त्रमा कोही पनि मालिक हुँदैन, निश्चित अवाधिमा प्रतिनिधि वा शासकहरू निर्वाचनद्वारा फेरिन्छन् । राष्ट्रपति, प्रधानमन्त्री फेरिन्छन् । जनताले भोट हालेर तलदेखि माथिसम्मका प्रतिनिधि छनौट गर्दछन् । लोकतान्त्रिक प्रणाली सर्वोच्च प्रणाली हो ।

लोक = जनता हो

तन्त्र = शासन व्यवस्था हो ।

लोकतान्त्रिक = जनताको शासन व्यवस्था हो ।

गणतन्त्र = इतिहासको कालक्रममा मुख्खेली व्यवस्था रहे, मुख्खेली व्यवस्था भनेको ठालुहरूको शासन हो । एक व्यक्तिको शासन हो । त्यही एक व्यक्तिको शासन प्रणालीको विकसित रूप राजतन्त्र हो । राजतन्त्र भनेको सामन्ती व्यवस्था हो । केही देशहरूमा राजतन्त्रले पुँजीवादी स्वरूप पनि ग्रहण गरेको देखिन्छ ।

हाम्रो देशको राजतन्त्र वंशानुगत (वंश परम्परामा आधारित रहेको हुँदा मूलतः सामन्ती नै हो ।) राजा वीरेन्द्रसहित उनको परिवारको वंश विनाशपछि वीरेन्द्रकै भाइ फर्नेलाई राजा बनाउनुको कारण पनि यही थियो । ज्ञानेन्द्र भन्ने मान्छेको कुनै त्यस्तो विशेष योग्यता त थिएन । ऊ दलाल पुँजीपतिहरूद्वारा धेरिएको वंशज परम्परा प्रणाली अनुसार राजा भएको घोषणा पनि दलालहरूले नै गरेका हुन् ।

नेपालको संविधान २०७२ अनुसार अब नेपालमा राजतन्त्र छैन र राजा पनि छैन । नेपालमा अहिले गणतन्त्र छ । निर्वाचित प्रणाली त्यही निर्वाचित प्रणालीले चीनसँग व्यापार पारवहन सन्धि गरेको छ । राजतन्त्रले त्यसै छोडेका लिम्पिपाधुरा, लिपुलेक, कालापानी समेत समेटेर पूर्ण नक्सा जारी गरेको छ ।

जिल्ला प्रदेश र पालिकाहरू, पूर्वाधार निर्माण, स्वास्थ्य सेवा विस्तार शिक्षाको उचित व्यवस्थापन गर्दैछ । देश विद्युत् उत्पादन र विद्युतीकरणमा उँसो लागेको छ, धेरै राम्रा काम हुँदैछन् । भएका छन्, भएन भनेर राजाका पालामा यो राम्रो भयो त्यो राम्रो भयो भन्ने त प्रतिगामी शासकहरूको प्रचार हो । यस्तो कु प्रचारबाट नेपाली जनता होसियार हुन आवश्यक छ । आफ्नो थाप्लामा बन्चरो आफैँले हान्नु हुँदैन ।

मोबाइलले हामीलाई त चलाउँदै छैन !

खेम गैरे

विगत केही दशकयता प्रविधिमा भएको तीव्र विकासले मानव जीवनलाई सहज, सरल र सुविधाजनक बनाएको छ । मोबाइल फोनको आविष्कारले विश्वलाई हातको हल्केलामा भारेको जस्तो महसुस गराएको छ ।

पहिले सञ्चारको एक साधनको रूपमा सुरु भएको मोबाइल आज सूचना, शिक्षा, मनोरञ्जन, व्यवसाय र दैनिक जीवन सञ्चालनको केन्द्रीय माध्यम बनेको छ । तर यही प्रविधिको अत्यधिक प्रयोगले अहिले आम मानिसहरूलाई फाइदाभन्दा पनि लतर्तर्क धकेलि रहेको अवस्था देखिन्छ ।

मोबाइलको लत अर्थात् आवश्यकताभन्दा धेरै समय र ऊर्जा मोबाइलमा खर्च गर्नु, जुन हाम्रो शारीरिक, मानसिक, सामाजिक र पारिवारिक जीवनमा नकारात्मक असर पार्दछ । बिहान उठ्ने बित्तिकै मोबाइल हेर्ने, सुत्नुआघि मोबाइल नछोड्ने, केही समय खाली हुनासाथ स्क्रोल गर्न थालेको बानी सामान्य जस्तो देखिछ पनि यो लतको सूचक हो ।

विशेष गरी युवापुस्ता र बालबालिकामा मोबाइलको अत्यधिक प्रयोगले पढाइमा ध्यान केन्द्रित गर्न नसक्ने, ओंखारको समस्या, निद्राको कमी, चिड्छिन्डेपन र एक्लोपन जस्ता समस्या निम्त्याएको छ । हिजोको पुस्ताले कलम समाउँदै शिक्षा सुरु गर्‍यो, आजको पुस्ता टच स्क्रिनमै ओंखा गाडेर ‘लेर्निङ’ भनिरहेको छ ।

हामीले जुन प्रविधिलाई सुविधा मान्दौं, आज त्यो सुविधा आवश्यकता मात्र नभई परनिर्भरता हुँदै लतमा रूपान्तरण हुँदै गएको देखिन्छ । अनि यति बेला एक गम्भीर

गुप च्याट बनेको छ । साक्षात् भेटभन्दा जुम मिटिङ सजिलो लाग्छ । विद्यालयको गृहकार्यभन्दा युट्युब आकर्षक लाग्छ । अनि जब यस्ता व्यवहार नियमित बन्छन्, तब त्यो लत बन्छ ।

मोबाइल हाम्रो हातमा रहने वस्तु हो तर अहिले हामी नै मोबाइलको नियन्त्रणमा पर्न थाल्यौं । मोबाइल अब जीवनको सहयोगी होइन हाम्रो मालिक बन्न खोज्दै छ । हामीले मोबाइल चलाउने भन्दा पनि मोबाइलले हामीलाई चलाउन खोज्दै छ ।

प्रविधि दोषी होइन, दोषी हाम्रा प्रयोगका शैली हुन् । मोबाइल शिक्षा, सञ्चार, सिर्जनाका लागि एक अमूल्य साधन हो । तर यसको प्रयोगमा विवेक र सन्तुलन आवश्यक छ । अभिभावकले आफ्ना व्यवहारमा अनुशासन ल्याएर उदाहरण बनुपर्छ । बच्चालाई मोबाइल दिनुअघि प्रयोगको सीमा तय गर्नु जरुरी छ । समय तालिका, सामग्री छनोट, र वैकल्पिक सिर्जनात्मक क्रियाकलापद्वारा सन्तुलन कायम गर्न सकिन्छ ।

प्रविधिले जीवन सहज बनाएको छ तर सजिलोसँगै संवेदनशील पनि । मोबाइलले पुस्तालाई जोडेको छ तर लतले छुट्टाएको पनि छ । हामी आफैँले परिवर्तनको थालनी नगरेसम्म सुधार सम्भव छैन । सन्तुलित प्रयोग, आत्मनियन्त्रण र सचेत अभिभावकत्व नै आजको प्रविधिकालीन युगमा हाम्रो मार्गदर्शन बनुनुपर्छ । किनकि बालबालिकाले हाम्रो उपदेश होइन, व्यवहार सिक्छन् ।

हामी स्मार्टफोनको युगमा छौं तर फोन स्मार्ट भए पनि हामी मूर्ख बनिरहेका छौं । प्रविधि हाम्रो सहारा हो, त्यसको गुलाम होइन । बच्चाले हामीलाई हेरेर सिक्छन्, त्यसैले उपदेश दिनुभन्दा पहिला हाम्रो आचरण सुधार्नु हो । मोबाइल नचल्दा त बाँचिन्छ तर मोबाइलमै हराउँदा जीवन बाँकी रहँदैन ।

